



KRISTIN  
HARMEL

*Η*

ΚΛΕΜΜΕΝΗ

ΖΩΗ

*της*

ΚΟΛΕΤ

ΜΑΡΣΟ

*Ιστορικό Νοθιστόρημα*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

 **ΜΙΝΩΑΣ**  
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 

2018

Το καναρινί διαμάντι στην άλλη άκρη της αίθουσας άστραψε στο φως και η Κολέτ Μαρσό ένωσε μια φαγούρα στα δάχτυλά της, όπως ένωθε πάντα πριν κάνει την τελική κίνηση. *Υπομονή*, είπε από μέσα της. *Ήρεμα, κορίτσι*. Ήταν κοντά στα ενενήντα –για όνομα του Θεού–, πολύ γριά για κάτι τέτοιο, πολύ σοφή. Όμως η ηλικία έφερνε μαζί της και κάποια πλεονεκτήματα. Ναι, θα της ήταν πιο δύσκολο να το σκάσει γρήγορα με την πλάτη της να πονάει, ενώ η αρθρίτιδα που είχε αρχίσει να κάνει δύσκαμπτα τα δάχτυλά της με το πέρασμα των δεκαετιών τη δυσκόλευε όλο και περισσότερο στο να ανοίγει περίπλοκα κλιπ. Αλλά, αν ποτέ την έπιαναν, θα ήταν εύκολο να επικαλεστεί γεροντική άνοια. Στο κάτω κάτω, ίσως να μην καταλάβαινε τι έκανε όταν έβγαζε διακριτικά το Rolex από τον καρπό κάποιου άντρα ή απάλλασσε κάποια γυναίκα από τα διαμαντένια της σκουλαρίκια.

«Κυρίες και κύριοι, μπορώ να έχω την προσοχή σας, παρακαλώ;» Η φωνή του οικοδεσπότη της βραδιάς, του γερουσιαστή της Μασαχουσέτης Τζον Νίρλινγκ, αντήχησε από τα μεγάφωνα στο μπροστινό μέρος της πολυτελούς αίθουσας χορού Τσέρι Μπλόσομ. Ψηλά, κρυστάλλινοι πολυέλαιοι αστραποβολούσαν και σκόρπιζαν φως, όμως δεν μπορούσαν να συναγωνιστούν το κόσμημα για το οποίο βρισκόταν εδώ η Κολέτ, ένα δαχτυλίδι με ένα κίτρινο διαμάντι σε κοπή cushion, 8.07 καρατίων, αξίας ενενήντα χιλιάδων δολαρίων. «Θα ήθελα να σας συστήσω την επί σειρά ετών φίλη και συνάδελφό μου» συνέχισε ο Νίρλινγκ ενώ ο θόρυβος μέσα στην αίθουσα άρχισε να υποχωρεί και κεφάλια στρέφονταν προς το πόντιουμ. «Σας παρακαλώ, καλωσορίστε τη Λίντα Κλάμπορν, πρόεδρο της Ένωσης Ορχηστρικής Εκπαίδευσης της Βοστώνης».

Ακούστηκαν κάποια διάσπαρτα χειροκροτήματα από τους εκατό περίπου παρευρισκόμενους, όλοι χορηγοί ορχηστρών, που ήταν ντυμένοι στην πένα και στην πλειονότητά τους κρατούσαν ποτήρια με κρασί τα οποία τους δυσκόλευαν στο χειροκρότημα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η πορεία της Λίντα Κλάμπορν προς το πόντιουμ να μοιάζει παράξενα συγκρατημένη. Παραπάτησε λίγο γιατί τα τακούνια της ήταν πολύ στενά για να ισορροπήσουν τους φαρδιούς γοφούς της. Τα μαλλιά της ήταν βαμμένα σ' ένα ξανθό χρώμα που δεν την κολάκευε καθόλου, αν και σίγουρα είχε τη δυνατότητα να απευθυνθεί στους καλύτερους ειδικούς βαφής μαλλιών της Βοστώνης. Αυτά η Κολέτ τα παρατήρησε χωρίς καμία προσπάθεια, το πώς ακόμα κι οι πιο πλούσιοι συχνά δεν κατάφερναν να προ-

σαρμοστούν πλήρως στους κοινωνικούς κύκλους στους οποίους φιλοδοξούσαν να ενταχθούν. Όσοι προέρχονταν από παλιές, πλούσιες οικογένειες μάθαιναν από γεννησιμιού τους πώς να κινούνται, να ντύνονται και να μιλούν, γνώσεις που ήταν μέρος της οικογενειακής τους κληρονομιάς. Όσοι είχαν δουλέψει σκληρά και είχαν καταφέρει στο τέλος να πετύχουν, συχνά ήταν διακριτικοί και αθόρυβοι. Όσοι όμως είχαν χρησιμοποιήσει κάθε μέσο προκειμένου να γίνουν πλούσιοι, συχνά δεν είχαν φινέτσα, όπως ακριβώς ένα άκοπο διαμάντι δεν έχει λάμψη.

«Ευχαριστώ, φίλοι μου» είπε η Λίντα, σέρνοντας λιγάκι τα *σίγμα* της. Η Κολέτ ένιωσε τις άκρες των χειλιών της να σηκώνονται. Όσο περισσότερο θα έπινε η γυναίκα, τόσο πιο εύκολο θα ήταν για την Κολέτ να κλέψει διακριτικά το αχνό κίτρινο διαμάντι από το δάχτυλό της.

Τα δαχτυλίδια απαιτούσαν δεξιότητες. Στην πραγματικότητα, παρόλο που η Κολέτ ξαλάφρωνε δυσάρεστους ανθρώπους από τα κοσμήματά τους από την ηλικία των δέκα χρόνων, απέκτησε πραγματική αυτοπεποίθηση με τα δαχτυλίδια κοντά στα τριάντα της. Τα βραχιόλια ήταν εύκολα: μπορούσε ν' ανοίξει ένα κούμπωμα μόνο μ' ένα σταθερό αλλά απαλό σήκωμα του αντίχειρά της, την ώρα που περνούσε ξυστά δίπλα από κάποιον ανυποψίαστο δωρητή. Τα περιδέραια επίσης έπεφταν εύκολα με μια χαριτωμένη χορευτική κίνηση, την οποία η Κολέτ είχε καταλήξει να αναφέρει ως ένα «συγκοπτόμενο σασέ»: μπορούσε να ξελύσει τα πιο περίπλοκα κουμπώματα μ' ένα τίναγμα του δεξιού της καρπού τη στιγμή που γυρνούσε και περνούσε ξυστά μπροστά από τον άνθρωπο που φορούσε το κολιέ,

ζητώντας συγγνώμη και με τα μάτια χαμηλωμένα από προσποιητή ντροπή, ενώ ταυτόχρονα άφηνε τα κοσμήματα να κατακυλήσουν μέσα στο αριστερό της χέρι. Αλλά τα πιο εύκολα ήταν τα αντρικά ρολόγια χειρός· το κούμπωμα του μπρασελέ ενός Patek Phillippe δεν αποτελούσε μεγαλύτερη πρόκληση από την πόρπη με καρφίτσα ενός Piaget, παρόλο που είχε χρειαστεί αμέτρητες ώρες εκπαίδευσης προκειμένου να μάθει να τα ανοίγει και τα δυο χωρίς ν' ακουμπήσει στο ελάχιστο τον καρπό του ιδιοκτήτη τους.

Όμως τα δαχτυλίδια ήταν άλλη ιστορία. Ήταν εφικτό να τα κλέψεις μόνο όταν ήταν ολοφάνερα χαλαρά, πράγμα που απέκλειε έναν μεγάλο αριθμό πιθανών στόχων. Ήταν επίσης αδύνατο να κλέψεις ένα δαχτυλίδι χωρίς μια κάποια σωματική επαφή. Το κλειδί, επομένως, ήταν ο περισπασμός. Η αγαπημένη της κίνηση για έναν θηλυκό στόχο ήταν να περιμένει μέχρι να φανεί στον χώρο κάποιος ολοφάνερα μεθυσμένος άντρας ή τουλάχιστον κάποιος εμφανώς πομπώδης. Τότε η Κολέτ άπλωνε το δεξί χέρι της κι έδινε ένα γερό ζούπηγμα στη μέση της γυναίκας-στόχου καθώς άρπαζε το χέρι της με το αριστερό, κάνοντας ότι τάχα τη βοηθούσε να μη χάσει την ισορροπία της ενώ παράλληλα εξέφραζε την αγανάκτησή της. Στο δέκατο του δευτερολέπτου που τα χέρια τους αγγίζονταν και η προσοχή του στόχου είχε στραφεί αλλού, άπλωνε το δεξί της χέρι κι έσερνε μαλακά το δαχτυλίδι πάνω στο δάχτυλο βγάζοντάς το, μια τεχνική που της είχε πάρει χρόνια ολόκληρα να τελειοποιήσει. Η γυναίκα ήταν πάντα τόσο αγανακτισμένη με το ζούπηγμα και τόσο αποφασισμένη να βρει αυτόν που την πρόσβαλε, ώστε ούτε που καταλάβαινε τότε

έβγαινε το δαχτυλίδι. Αργότερα, όταν θα πήγαινε να καταγγείλει την απώλεια του κοσμήματός της στην αστυνομία, σχεδόν πάντα, αναπόφευκτα, ανέφερε το ζούπηνμα, αλλά ποτέ τη μικρόσωμη γυναίκα που είχε σπεύσει να τη βοηθήσει πριν ξαναχαθεί μέσα στο πλήθος. Τις περισσότερες φορές οι στόχοι δεν έβλεπαν καν το πρόσωπο της Κολέτ.

Στο πόντιουμ πια, η Λίντα ευχαριστούσε ένα κατεβατό από γνωστούς της εκατομμυριούχους για την υποστήριξή τους. Κανείς ποτέ δεν ευχαριστούσε τον κακοπληρωμένο βοηθό που στο παρασκήνιο φρόντιζε για την ομαλή λειτουργία κάθε πράγματος ή τη δασκάλα της τρίτης δημοτικού που κάποτε τους είπε ότι θα μπορούσαν να γίνουν ό,τι ήθελαν. Κανείς δεν ευχαριστούσε τον αναπληρωματικό φαγκοτίστα ή τον αντικαταστάτη σε κάποιο θεατρικό έργο, τους εργάτες της σκηνής ή τους ταξιθέτες. Αν κάποιος από το σινάφι έσπαγε ποτέ το πρωτόκολλο και, για παράδειγμα, απευθυνόταν σε κάποιον από το προσωπικό εστίασης με ειλικρινή εκτίμηση ή αν κρατούσε ανοιχτή την πόρτα να περάσει η καμαριέρα του ξενοδοχείου, η Κολέτ θα παρατούσε την αποστολή της και θα θεωρούσε ότι είχε αντιληφθεί λάθος τα πράγματα.

Όμως αυτό δεν συνέβη ποτέ, γιατί η Κολέτ ποτέ δεν επέλεγε επιπόλαια τους στόχους της. Δεν άξιζε σε κανέναν αξιοπρεπή άνθρωπο να του κλέψει κάτι που του ανήκε. Αυτό θα αντίβαινε τον κώδικα στον οποίο είχε ορκιστεί πίστη όταν ήταν μικρό κορίτσι.

Είχε ζήσει τη ζωή της ακολουθώντας αυτόν τον κώδικα. Η μητέρα της είχε πεθάνει υπηρετώντας τον.

Και τώρα είχε έρθει η σειρά της Λίντα Κλάμπορν. Αυτή η γυναίκα όχι μόνο είχε μαγειρέψει έτσι τα πράγματα ώστε να εμποδίσει τις τρεις κόρες του άντρα της να κληρονομήσουν κάτι από την περιουσία του μετά τον πρόωρο –και κατά κάποιους ύποπτο– θάνατό του στην ηλικία των εξήντα χρόνων, αλλά και στα σίγουρα συνδεόταν με μια ομάδα νεοναζί την οποία βοηθούσε οικονομικά χρησιμοποιώντας τα έσοδα από τη σημαντική περιουσία του άντρα της.

Η εμπειρία της Κολέτ από τους ναζί της έφτανε για όλη της τη ζωή, δεν χρειαζόταν παραπάνω. Έχοντας ζήσει στην Κατεχόμενη Γαλλία πριν από εφτάμισι δεκαετίες, απλώς δεν μπορούσε να τους ανεχτεί εδώ, στη Βοστώνη του 2018.

«Και τέλος» έλεγε η Λίντα Κλάμπορν ενώ η Κολέτ συνέχιζε να διασχίζει διακριτικά το πλήθος, χωρίς να τραβάει κανενός την προσοχή, «θα ήθελα να σας ευχαριστήσω όλους όσοι βρίσκεστε εδώ απόψε. Η υποστήριξή σας δίνει τη δυνατότητα στην Ένωση Ορχηστρικής Εκπαίδευσης της Βοστώνης να συνεχίσει να παρέχει προγράμματα τόσο για τους πολύτιμους επαγγελματίες μουσικούς μας, όσο και για τα παιδιά που ίσως μια μέρα θελήσουν ν' ακολουθήσουν καλλιτεχνική σταδιοδρομία. Απολαύστε τη βραδιά και μην ξεχάσετε να διεκδικήσετε τα αντικείμενα της σιωπηλής δημοπρασίας».

Μετά κούνησε το χέρι της προς τον κόσμο και κατέβηκε από τη σκηνή ενώ ακολουθούσε άλλο ένα χλιαρό χειροκρότημα. Χαιρέτησε τον γλοιώδη γερουσιαστή Νίρλινγκ, τον οποίο η Κολέτ σχεδίαζε να απαλλάξει από το Rolex του κάποια στιγμή στο μέλλον. Όχι όμως απόψε.

Η Λίντα Κλάμπορν διέσχισε τρεκλίζοντας το πλήθος, κουνώντας χέρια και φιλώντας μάγουλα, κι όταν ο ντιτζέι άρχισε να παίζει χιτάκια του '80 και ο κόσμος άρχισε να λικνίζεται αδέξια, η Κολέτ ίσιωσε την περούκα της –ένα διακριτικό γκριζο κοντό καρέ με φράντζα– και άρχισε να πλησιάζει.

Γλίστρησε ανάμεσα στους παρευρισκόμενους μέχρι που βρέθηκε τριάντα πόντους μακριά από τον στόχο της. Μια παρέα τριών αντρών γύρω στα σαράντα πλησίαζαν από την αντίθετη κατεύθυνση, ο ένας τους ολοφάνερα μεθυσμένος και κρατώντας ένα μεγάλο ποτήρι απ' όπου χυνόταν μπίρα καθώς περπατούσε. Και τότε η Λίντα κοίταξε προς την Κολέτ κι εκείνη πάγωσε. Αν τραβούσε την προσοχή της Λίντα, τότε θα έπρεπε να εγκαταλείψει την αποστολή που είχε αυτό το βράδυ. Όμως η Λίντα κοίταξε προς το μέρος της σαν να μην υπήρχε, αναζητώντας κάποιον πιο σημαντικό από μια μικρόσωμη, απλά ντυμένη ογδοντάχρονη. Η Κολέτ έκανε έναν μορφασμό. Για τους ανθρώπους σαν τη Λίντα Κλάμπορν οι ηλικιωμένοι ήταν αόρατοι. Αυτό στην πραγματικότητα έκανε αυτού του είδους τους στόχους σχεδόν πανεύκολους.

Τη στιγμή που η Λίντα έκανε χειραψία με κάποια άλλη γυναίκα και ξεκίνησε να διασχίσει ξανά το πλήθος, η Κολέτ έκανε την κίνησή της. Καθώς η παρέα των τριών αντρών την προσπερνούσε, η Κολέτ άπλωσε το χέρι της και ζούπηξε τη Λίντα ενώ ταυτόχρονα την άρπαζε από την παλάμη, τάχα για να τη βοηθήσει, σέρνοντας μαλακά το δαχτυλίδι και αφαιρώντας το από το μεσαίο δάχτυλό της. Το ένωσε να γλιστράει μέσα στη δική της παλάμη μ' ένα

απολαυστικό πλαπ, απελευθερωμένο μαζί με όλα τα οχτώ και κάτι καράτια του.

Έκλεισε γρήγορα τη γροθιά της γύρω από το βραβείο της και το έχωσε στην τσέπη της, ενώ η Λίντα Κλάμπορν γύρισε απότομα, στρέφοντας όλη την οργή της στον πιο μεθυσμένο από τους τρεις άντρες, που τραύλισε ένα αμήχανο συγγνώμη, αβέβαιος για ποιο πράγμα τον κατηγορούσαν. Ενώ η ένταση της φωνής της γυναίκας ανέβαινε, η Κολέτ οπισθοχώρησε και χάθηκε μέσα στο πλήθος.

Αργότερα, όταν η Λίντα Κλάμπορν ανακάλυψε πως το δαχτυλίδι της είχε χαθεί, κανείς δεν θυμήθηκε μια μικρόσωμη, γκριζομάλλα γυναίκα μ' ένα αδιάφορο μακρύ μαύρο φουστάνι, η οποία χωρίς να βιάζεται κατευθύνθηκε προς την έξοδο, ενώ οι θυμωμένες στριγκλιές του στόχου της υψώνονταν από την πίστα του χορού.



## Η ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΖΩΗ της ΚΟΛΕΤ ΜΑΡΣΟ

**Η** Κολέτ Μαρσό κλέβει κοσμήματα σχεδόν όλη της τη ζωή, ακολουθώντας έναν κώδικα τιμής, αιώνων παλιό, που της εμφύσησε η μητέρα της: παίρνει μόνο από τους κακούς και άδικους και δίνει σε όσους βρίσκονται σε ανάγκη. Αυτή η οικογενειακή παράδοση ήταν ακόμα πιο σημαντική πριν από εβδομήντα δεκαετίες, κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, στο Παρίσι, όταν η Κολέτ μαζί με τη μητέρα της, Άναμπελ, δούλευαν δίπλα δίπλα με σκοπό τη χρηματοδότηση της Γαλλικής Αντίστασης.

Όμως, μια νύχτα του 1942, όλα πηγαίνουν στραβά. Η Άναμπελ συλλαμβάνεται από τους Γερμανούς, και η Λιλιάν, η τετράχρονη αδερφούλα της Κολέτ, εξαφανίζεται μέσα στον ορυμαγδό της εφόδου στο σπίτι τους, μαζί μ' ένα διαμαντένιο βραχιόλι. Λίγο αργότερα, η Άναμπελ οδηγείται στον θάνατο, ενώ το πτώμα της Λιλιάν βρίσκεται να επιπλέει στα νερά του Σηκουάνα – όμως το βραχιόλι είναι άφαντο!

Εβδομήντα χρόνια αργότερα, η Κολέτ έχει βάλει τα δυνατά της ν' αφήσει πίσω της το τραγικό παρελθόν, όμως αρχίζει να χάνει τον έλεγχο της ζωής της όταν το από καιρό χαμένο βραχιόλι ξαφνα εμφανίζεται ως έκθεμα ενός μουσείου, στη Βοστώνη. Αν η Κολέτ καταφέρει ν' ανακαλύψει σε τίνος την κατοχή βρισκόταν όλον αυτόν τον καιρό – και σε ποιον ανήκει τώρα –, ίσως τελικά μάθει την αλήθεια για το τι μπορεί να συνέβη στην αδερφή της.

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ GOODREADS CHOICE  
ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ  
ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ» (2025)



[www.minoas.gr](http://www.minoas.gr)



9 786180 261431

ISBN 978-618-02-6143-1

ΚΩΔ. 35050